

Arrest

nr. 144 933 van 6 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 27 november 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 20 december 2012 België binnen en dient op dezelfde datum een asielaanvraag in.

Zij is vergezeld van haar echtgenoot en hun drie kinderen, allen van Syrische nationaliteit.

Op 22 april 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 22 april 2013 wordt aan verzoeksters echtgenoot en hun drie kinderen de subsidiaire bescherming toegekend. Zij worden ingeschreven in het vreemdelingenregister voor een duur van 12 maanden.

Op 3 mei 2013 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 108 645 van 28 augustus 2013 worden aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 16 oktober 2013 dient verzoekster een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 30 september 2014 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.10.2013 werd ingediend door :

(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 / 9bis van de wet van 1980.

De elementen van integratie (met name dat betrokkene sinds 20.12.2012 in België zou verblijven; zij geïntegreerd zou zijn; de integratie van betrokkene zeker duurzame sociale bindingen zou hebben teweeggebracht die zij gedurende haar verblijf alhier zou ontwikkeld hebben; zij namelijk vanaf haar aankomst in onze Belgische samenleving ten zeerste werk zou hebben gemaakt van de integratie in de Belgische samenleving waarin zij zich wel degelijk geprofileerd zou hebben en hierbij niet onopgemerkt zou gebleven zijn; deze integratie van betrokkene zou op allerlei vlakken zou hebben afgespeeld; vooreerst zij zich maar al te goed bewust zou zijn van het feit dat integratie en het actiefkunnen deelnemen in onze samenleving ook zou inhouden dat zij minstens één der landstalen zo snel mogelijk zou dienen aan te leren; zij op heden al zeer goed Frans en Nederlands zou spreken; gelet op de inspanningen die reeds zouden geleverd zijn door Mevrouw, zowel op linguïstisch, sociaal als economisch gebied, er niet aan zou kunnen getwijfeld worden dat zij zou kunnen, willen en zal voorzien in haar eigen levensonderhoud; zij op generlei wijze enige vorm van sociale steun vanwege de Belgische Staat zou ontvangen; op sociaal vlak zij zich steeds op intensieve wijze zou hebben gemengd onder de Belgische bevolking en zij ten gevolge van deze open en geïnteresseerde mentaliteit een grote vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd die haar zou willen steunen en helpen; deze Belgische vrienden en kennissen betrokkene als aangenaam en gedreven persoon zouden hebben leren waarderen; juist door haar intense omgang met Belgen en haar uiterst gedreven wil om zich voor 100% te integreren, haar vrienden en kennissen haar dan ook zouden willen steunen omdat zij een verwijdering uit België als inhumain zouden beschouwen; zij bij de Belgische bevolking zou overkomen als een zeer goede persoonlijkheid die een diepe indruk zou nalaten en waar zelfs onze gemeenschap een voorbeeld aan zou kunnen nemen; gelet op het voorgaande er zonder twijfel zou kunnen gesteld worden dat betrokkene op zeer intense wijze op zeer korte tijd zou zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zou hebben eigen gemaakt op economisch, sociaal en op cultureel terrein en op andere terreinen van het

maatschappelijke leven; er namelijk aan de integratie van betrokkene geenszins zou kunnen getwijfeld worden; zij enkel en alleen een meerwaarde zou betekenen voor onze multiculturele maatschappij) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Bovendien legt betrokkene hier geen enkel stavingstuk van voor.

Betrokkene haalt aan dat het voor haar, in dit stadium van integratie, onwenselijk is om terug te moeten keren naar haar ontluchtte geboorteland en dat dit voor haar werkelijk een trauma zou betekenen. Haar verblijf in België, haar integratie en haar opgebouwde banden kunnen evenwel geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag, ingediend op 20.12.2012, werd afgesloten op 30.08.2013 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk iets meer dan acht maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is en dat betrokkene gedurende een bepaalde periode legaal in het Rijk zou hebben verbleven, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene beweert dat zij afkomstig zou zijn uit Syrië alwaar hevige oorlog zou woeden. Zij zou sedert haar achttiende verjaardag in Syrië wonen, alwaar zij één gezin zou vormen met haar echtgenoot en minderjarige kinderen. Sedertdien zou zij niet meer naar Armenië zijn teruggekeerd en de vraag zou zich alsmaar opdwingen of zij al dan niet nog de Armeense nationaliteit zou bezitten. Er wordt verwezen naar de toestand waarin betrokkenen zich zouden hebben bevonden in Syrië, een terugkeer zou de belevenissen doen aggregeren met alle nefaste gevolgen van dien. Betrokkene zou onmogelijk kunnen terugkeren naar haar land van herkomst. Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS bij haar beslissing dd. 23.04.2013 heeft gesteld dat uit haar verklaringen zou blijken dat zij een Armeense staatsburger zou zijn en dat het de taak zou zijn van de asielinstanties om haar nood aan bescherming te beoordelen ten aanzien van haar land van nationaliteit. Mevrouw zou op geen enkel moment een gegronde vrees aangehaald hebben ten opzichte van het land waar zij de nationaliteit van zou dragen. Er dient tevens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat zij de Armeense nationaliteit zou hebben verloren.

Zij legt geen bewijzen voor die haar beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene niet zou kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Ook het aangehaalde artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden. Hiervoor geldt dezelfde motivering als voor art. 3 van het EVRM. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene haalt aan dat aan haar echtgenoot en kinderen al reeds de subsidiaire beschermingsstatus in België zou zijn toegekend. Ze verwijst naar haar gezinsvorming met haar echtgenoot en minderjarige kinderen met wie zij sedert haar aankomst in België één gezin zou vormen. Haar gezin zou volkomen legaal in het Rijk verblijven.

Mevrouw zou tot op heden geen aangifte procedure gezinshereniging kunnen instellen bij de bevoegde burgerlijke stand, om reden dat zij de vereiste wettelijke documenten alsmaar niet zou kunnen bemachtigen vanuit het land van herkomst, daar zij aldaar op de vlucht zou zijn geslaan wegens de hevige oorlog. Betrokkene zou tevens in België een zeer sterke afhankelijkheidsgraad hebben gecreëerd met haar echtgenoot en kinderen die alhier over een verblijfsrecht van bepaalde duur zouden beschikken en ze zou met hen een reëel en effectief gezinsleden vormen. Bij een verwijdering naar hun

respectievelijke landen van herkomst, zou hun gezinscel ernstig worden verbroken. Hun landen van herkomst zouden een dergelijke gezinshereniging niet toekennen. In Syrië zou er tevens een hevige oorlog woeden. Mevrouw zou, bij gebreke aan een officiële inschrijving in Armenië, zich niet aldaar kunnen begeven. Betrokkene zou dagdagelijks instaan voor de zorg en bijstand van haar minderjarige kinderen, aangezien haar partner zou gaan werken. Indien er in hoofde van één van de gezinsleden een onmogelijkheid tot terugkeer zou bestaan, zou mogen worden aangenomen dat er ook voor de andere gezinsleden een onmogelijkheid tot terugkeer zou zijn.

Ze beroept zich op het EHRM en meer specifiek op artikel 8 EVRM. Tevens haalt ze artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aan. Ter staving voegt betrokkene een attest samenstelling gezin, een huwelijksakte met beëdigde vertaling en de legale verblijfstitel van haar partner en kinderen toe.

Er dient opgemerkt te worden dat, om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie, betrokkene dient te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 10 (bis) van de wet van 15.12.1980. Betrokkene toont niet aan dat haar land van herkomst een dergelijke gezinshereniging niet zou toekennen en dat zij de vereiste wettelijke documenten voor een procedure gezinshereniging niet zou kunnen bekomen en dat zij, bij gebreke aan een officiële inschrijving in Armenië, zich niet aldaar zou kunnen begeven.

Aangaande de vermeende schending van artikel 8 EVRM, er dient opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene toont niet aan dat zij alleen onmogelijk zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst teneinde zich in orde te stellen met de procedures.

Wat het inroepen van art 7 (eerbiediging van het privé-leven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie betreft, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat dit recht geschonden zou worden bij een weigering van verblijf. Bijgevolg kan dit niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op artikel 3, 12, 16 en 28 van het IVRK. Tevens wordt er verwezen naar regularisatiebeslissingen van gelijkaardige dossiers.

De loutere vermelding van deze artikels van het IVRK kan niet weerhouden worden vermits betrokkene geen bewijzen levert die op haar eigen persoon betrekking hebben, conform voornoemde rechten en bepalingen. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State, arrest nr. 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden van verzoekster en de omstandigheden van andere personen met kinderen analoog zijn. Bijgevolg volstaat dit niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden, betrokkene dient de algemene bewering toe te passen op de eigen situatie.

Betrokkene verduidelijkt niet in welke mate deze artikels zouden geschonden worden bij een terugkeer.

Betrokkene haalt aan dat er in het land van herkomst geen degelijke Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig zou zijn. Er dient opgemerkt te worden de Belgische vertegenwoordiging verantwoordelijk voor Armeense burgers, zich in Moskou bevindt.

Betrokkene toont niet aan dat zij in de onmogelijkheid zou verkeren om zich naar Moskou te begeven en ze toont niet aan dat ze de Armeense nationaliteit niet meer zou bezitten en dat ze niet aan de nodige documenten zou kunnen geraken. Het is aan betrokkene om haar beweringen te staven met de nodige bewijsstukken.

Betrokkene haalt aan dat zij geen enkel gezins- en/of familielid in haar land van herkomst zou hebben. Ze zou sedert haar huwelijk op haar achttiende in Syrië hebben gewoond en zou niet meer naar Armenië zijn teruggekeerd. Er zou geen duidelijkheid zijn of zij nog de Armeense nationaliteit zou bezitten. Het zou voor haar onmogelijk zijn om in het land van herkomst nog een familieleven te leiden of verder te zetten.

Er zou niet kunnen verwacht worden dat het samenleven zou worden verder gezet/hersteld in het land van herkomst, volgens de advocaat in casu Syrië aangezien ze geen enkele binding meer zou hebben met Armenië. Ze zou aldaar geen familie meer hebben en het zou niet mogelijk zijn om in het land van herkomst nog een waardig en effectief gezinsleven te leiden.

Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst, zijnde Armenië, waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie.

De advocaat van betrokkene haalt tevens aan dat zijn cliënte wenst om gehoord te worden teneinde haar argumenten) verder uit te zetten, hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.

*Wat betreft het aangehaalde argument dat de gegevens die betrokkene zou hebben verstrekt, correct en waarachtig zouden zijn en dat zij geen gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid zou betekenen, noch dat zij zou sorteren onder de uitsluitingsgronden, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.
(...).”*

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantoon op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

*“SCHENDING VAN ART. 9BIS VAN DE VREEMDELINGENWET;
SCHENDING VAN HET EVENREDIGHEIDS- EN REDELIJKHEIDSBEGINSEL;
SCHENDING VAN DE MOTIVERINGSPLICHT VERVAT IN ART. 62 VAN DE
VREEMDELINGENWET EN ARTT. 2 EN 3 DE WET DE WET VAN WET BETREFFENDE DE
UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN (WET 29 JULI 1991) EN
SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR:
ZORGVULDIGHEIDSP LICHT;*

Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel.

Verwerende partij heeft verzoekster haar aanvraag overeenkomstig art. 9bis vw. onontvankelijk verklaard op 30/09/2014 op basis van het ontberen van uitzonderlijke omstandigheden.

Verzoekster heeft de eer om op te merken dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip “buitengewone omstandigheden” echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder “buitengewone omstandigheden” moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op “humanitaire redenen”.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, , R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : “De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is

om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen”.

“Buitengewoon” betekent niet dat het “onmogelijk” is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het “bijzonder moeilijk” is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die “exceptionnelles” zijn, wat synoniem is van “extraordinaires”.

Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden “buitengewoon” zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving.

Verzoekster is de stelling toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de afkomst en concrete gezinssituatie van verzoekster.

Verzoekster wenst eerstens op te merken dat zij weliswaar de Armeense nationaliteit zou kunnen bezitten, doch zij sedert het jaar ‘1995 Armenië heeft verlaten ingevolge haar huwelijk en bijgevolg naar Syrië is verkast. Zij is bijgevolg vanuit Syrië naar België gevlucht alwaar zij een asielprocedure heeft ingesteld.

Verzoekster heeft in haar initiële aanvraag verduidelijkt dat zij geen enige binding meer zou bezitten met Armenië aangezien het niet duidelijk is of zij wel degelijk nog de Armeense nationaliteit zou bezitten gelet op het gegeven dat zij sedert haar 18 de verjaardag in Syrië zou wonen.

Er werd in het verlengde hiervan tevens opgemerkt dat verzoekster haar echtgenoot en kinderen al reeds in het bezit werden gesteld van een verblijfsrecht van bepaalde duur ingevolge de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatuut door het CGVS.

Dat verzoekster haar land van herkomst of naar het land waar zij tot verblijf is toegelaten Syrië en niet Armenië is en dat zij één gezinleven vormt met haar echtgenoot en kinderen staat buiten kijf.

Dat verzoekster sedert het jaar ‘1995 Armenië heeft verlaten en dientengevolge geen officiële inschrijving meer bezit in datzelfde republiek wordt tevens niet betwist door verwerende partij.

De nationaliteitsvoorwaarde is echter geen wettelijke bepaling om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te stellen in het land in dewelke verzoekster de nationaliteit zou bezitten.

Verwerende partij meent in deze te stellen dat verzoekster haar aanvraag tot machtiging tot verblijf aldus in Armenië dient in te stellen aangezien zij de Armeense nationaliteit zou bezitten.

Er weze nogmaals herhaald dat op dat punt de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet duidelijk bepaalt dat : “De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen”.

Verwerende partij baseert zich op de verklaringen van verzoekster afgelegd in het kader van haar asielaanvraag en het onderzoek van het CGVS om te concluderen dat verzoekster de Armeense nationaliteit zou bezitten en dat zij zich derhalve tot de Armeense autoriteiten zou moeten wenden om bescherming te genieten in het kader van de toekenning van de vluchtelingenstatus en/of de subsidiaire beschermingsstatuut en dat zij derhalve in Armenië de aanvraag tot machtiging tot verblijf ex art. 9bis vrw. zou moeten activeren.

Verzoekster heeft inderdaad ter staving van haar identiteit een kopij van haar Armeense internationale passpoort met N° AC0201300 voorgelegd, doch betekent zulks niet dat verzoekster op het ogenblik van de initiële aanvraag en de bestreden beslissing zij daadwerkelijk over de Armeense nationaliteit zou bezitten aangezien zij sedert het jaar ‘1995 Armenië verlaten heeft.

Indien zij toch over de Armeense nationaliteit zou bezitten, dan is het land van herkomst of het land waar zij tot verblijf is toegelaten absoluut niet Armenië, doch Syrië, om de betrokken machtiging aan te vragen.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk is en dient deze te worden vernietigd.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Er moet bovendien in casu sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie (R.v.v., nr. 11.801, 27.05.2008).

Het begrip gezinsleven in artikel 8EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dien te worden geïnterpreteerd. De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België, wat in casu blijkt uit het administratief dossier en onder geen enkel beding betwist wordt door verwerende partij.

Verzoekster vormt daadwerkelijk één feitelijk gezin met een vreemdeling met legaal verblijf in België nl. met haar echtgenoot en kinderen.

Verzoekster is de stelling toegedaan dat verwerende partij in de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft inzake een eventuele schending van art. 8 EVRM bij terugkeer van verzoekster naar Armenië en vandaar naar Moskou of Sint-Petersburg (Rusland).

Art. 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt immers uitdrukkelijk:

“Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Om van een schending van art. 8 van het EVRM te kunnen spreken moet er sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie (R.v.V., nr. 11.801, 27.05.208).

Het begrip gezinsleven vevat in art. 8 van het EVM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling in casu dient derhalve aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met een legaal verblijf in België.

Verzoekster verblijft - zoals hier voren vermeld en niet betwist door verwerende partij – sedert haar aankomst in België samen met haar echtgenoot en kinderen.

Zij zijn officieel gehuwd en hebben samen gemeenschappelijke kinderen.

Verzoekster woont al een geruime tijd samen met haar gezin in 1000 Brussel.

Dit gegeven kan worden afgeleid uit het attest samenstelling van het gezin en de diverse gevoerde politionele woonstcontroles in het kader van de bestreden procedure ex art. 9bis vrw. .

Verzoekster heeft tevens in België een zeer sterke afhankelijkheidsgraad gecreëerd met haar echtgenoot en haar minderjarige kinderen die alhier over een verblijfsrecht van bepaalde duur beschikken.

Het is ook om deze reden dat er een procedure ex art. 9bis VrW werd ingesteld.

Verzoekster heeft geen enkele gezins- en/of familielid in haar land van herkomst, aangezien tevens haar familieleden in het land van herkomst op de vlucht zijn geslaan (in casu Syrië).

Beperkingen op art. 8 van het EVRM dienen in een juiste verhouding te staan tot de nagestreefde doelstelling van het algemeen belang. In die zin verklaart het EVRM dat bepaalde grondrechten aan geen andere beperkingen zijn onderworpen “dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. (art. 8, lid 2 EVRM).”

Dat het EHRM meermaals geoordeeld heeft dat het gezinsleven zich beperkt tot het kerngezin waaronder de echtgenoten , de minderjarige kinderen of financieel afhankelijke meerderjarige kinderen en de ouders worden verstaan (Slivenko v. Latvia, nr. 48321/99, 9 oktober 2003).

De relatie tussen verzoekster met haar echtgenoot en kinderen valt dus automatisch onder de bescherming van art. 8 van het EVRM.

De scheiding zal onder geen enkel beding een tijdelijke scheiding zijn aangezien verzoekster naar Syrië dient terug te keren om haar aanvraag in te leiden en niet Armenië van wie zij de nationaliteit zou bezitten overeenkomstig de klakkeloze stelling vanwege verwerende partij.

Hieruit valt af te leiden dat verzoekster onder art. 8 van het E.V.R.M – bescherming en eerbiediging van het recht op een familiale- en gezinsleven – ressorteert, met dien verstande dat het band van bloed en aanverwantschap onomstootbaar vaststaat en daar deze familiale band tevens voldoende hecht is, zoals blijkt uit de bijgebrachte stukken.

Het is voor verzoekster bijgevolg onmogelijk om in het land van herkomst nog een familieleven te leiden of verder te zetten. De Belgische rechtspraak vereist geen absolute onmogelijkheid, doch enkel dat het in redelijkheid niet kan worden verwacht dat het samenleven wordt verder gezet/hersteld in het land van herkomst.

Bovendien is het zeer moeilijk voor verzoekster om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst, om reden dat aldaar geen familie meer is en derhalve niet mogelijk is om in het land van herkomst nog een waardig en effectief gezinsleven te leiden.

Het is echter niet redelijk te verantwoorden om van de echtgenoot en kinderen van verzoekster te verwachten om naar Syrië of Armenië te verhuizen om aldaar hun gezinsleven verder te zetten temeer daar haar echtgenoot in België tewerkgesteld is middels een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur.

Bovendien heeft verzoekster in haar initiële verzoekschrift gestipuleerd dat zij dagdagelijks instaat voor de zorg en bijstand van haar minderjarige kinderen aangezien haar echtgenoot voltijds arbeid verricht in

België en een - weze het tijdelijke scheiding van de moeder – nefaste psychologische effecten zou sorteren op de gezondheidstoestand van de kinderen.

Dit gegeven werd tevens niet onderzocht en/of afdoende gemotiveerd.

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, wat in casu niet het geval is.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte de procedure art. 9bis vv. onontvankelijk verklaard.

In casu meent verzoekster dat de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van art. 9bis vrw en het het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel en tevens een schending van de motiveringsplicht vervat in art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 de Wet de Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk is en dient deze te worden vernietigd.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 9bis Vreemdelingenwet,*
- het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel,*
- de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen,*
- de beginselen van behoorlijk bestuur: zorgvuldigheidsplicht.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissing onvoldoende zou zijn gemotiveerd en doordat geen rekening werd gehouden met de concrete situatie van de verzoekende partij.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van verzoekende partij haar inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

Verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de concrete kritiek van de verzoekende partij die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist de

aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet van de verzoekende partij onontvankelijk te verklaren.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging van de verzoekende partij onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

“als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Verzoekende partij houdt voor dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar concrete gezinssituatie en met haar afkomst. Zij houdt voor geen enkele binding meer te hebben met Armenië en het onduidelijk is of zij de Armeense nationaliteit nog zou bezitten.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris dienomtrent geheel als volgt gemotiveerd heeft:

“Betrokkene beweert dat zij afkomstig zou zijn uit Syrië alwaar hevige oorlog zou woeden. Zij zou sedert haar achttiende verjaardag in Syrië wonen, alwaar zij één gezin zou vormen met haar echtgenoot en minderjarige kinderen. Sedertdien zou zij niet meer naar Armenië zijn teruggekeerd en de vraag zou zich alsmaar opdwingen of zij al dan niet nog de Armeense nationaliteit zou bezitten. Er wordt verwezen naar de toestand waarin betrokkenen zich zouden hebben bevonden in Syrië, een terugkeer zou de belevenissen doen aggregeren met alle nefaste gevolgen van dien. Betrokkene zou onmogelijk kunnen terugkeren naar haar land van herkomst.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS bij haar beslissing dd. 23.04.2013 heeft gesteld dat uit haar verklaringen zou blijken dat zij een Armeense staatsburger zou zijn en dat het de taak zou zijn van de asielinstanties om haar nood aan bescherming te beoordelen ten aanzien van haar land van nationaliteit. Mevrouw zou op geen enkel moment een gegronde vrees aangehaald hebben ten opzichte van het land waar zij de nationaliteit van zou dragen. Er dient tevens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat zij de Armeense nationaliteit zou hebben verloren.” (eigen arcering en onderlijning)

Verzoekende partij toont geenszins aan dat zij zich niet naar Armenië zou kunnen begeven om daar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Evenmin maakt zij aannemelijk dat zij de Armeense

nationaliteit verloren heeft en dat Syrië als haar land van herkomst dient te worden beschouwd. Haar ongestaafde beweringen kunnen niet worden aangenomen.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris werd geheel terecht geoordeeld dat Armenië als het land van herkomst van verzoekende partij dient te worden gezien. Verzoekende partij heeft tijdens haar asielpcedure, noch daarna melding gemaakt van enige vrees omtrent een (tijdelijke) terugkeer naar Armenië.

Er kon dus geheel terecht worden aangenomen dat er voor verzoekende partij geen beletsel bestond om de aanvraag om machtiging tot verblijf bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst te gaan indienen, zoals dit door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt vereist. Verzoekende partij heeft het bestaan van buitengewone omstandigheden, die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend, niet aangetoond.

Verder beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 8 EVRM. Verzoekende partij verwijst naar haar echtgenoot en kinderen, aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Vooreerst merkt verweerder op dat niet kan worden ingezien hoe een beslissing die geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben.

Zie ook:

“Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn.” (R.v.V. nr. 88 895 van 3 oktober 2012)

Verwerende partij laat ten overvloede gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

Geheel terecht werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris gesteld dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezins- en privéleven. De verplichting om naar Armenië terug te keren betekent immers geen definitieve breuk met de familiale relaties, doch enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM

12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Terwijl het verzoekende partij, die wist dat haar verblijf in België precairs was, vrij stond om via de geijkte wegen haar verblijf in België te regulariseren. Nergens uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoekende partij een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Verzoekende partij houdt voor dat zij de vereiste wettelijke documenten niet zou kunnen bemachtigen, doch deze bewering wordt geenszins gestaafd aan de hand van concrete stukken. Verzoekende partij toont niet aan dat zij een ernstige poging heeft ondernomen om de nodige documenten te verkrijgen.

Waar verzoekende partij nog voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris niet gemotiveerd heeft omtrent het feit dat zij dagdagelijks instaat voor de zorg en bijstand aan haar minderjarige kinderen, herhaalt verweerder dat de gemachtigde van de Staatssecretaris terecht geoordeeld heeft dat een tijdelijke scheiding niet in disproportionaliteit staat met het recht op een gezinsleven. Bovendien toont verzoekende partij niet aan dat haar echtgenoot, die de subsidiaire beschermingsstatus in België geniet, onmogelijk tijdelijk voor de bijstand en zorg van de kinderen zou kunnen instaan of hiervoor geen beroep op opvang zou kunnen doen. Verzoekende partij voert aan dat haar echtgenoot gebonden is door een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, doch zij legt ter staving van die bewering geen documenten voor.

Verweerder wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de (tijdelijke) scheiding in nauw contact te blijven met haar partner en kinderen en het gezinsleven met hen verder te onderhouden. (zie naar analogie R.v.V. nr. 106.307 dd. 03.07.2013).

In zoverre de verzoekende partij tot slot nog aanvoert dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie haar direct en persoonlijk om bijkomende inlichtingen had moeten vragen, laat de verweerder partij gelden dat het uiteraard aan de verzoekende partij zelf toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen in het kader van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij kan niet dienstig betwisten dat zij de redelijke mogelijkheid heeft gehad om alle relevante informatie op nuttige wijze voor te leggen aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie.

“Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen.” (R.v.V. nr. 36 772 van 8 januari 2010)

De verweerder partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag van de verzoekende partij om machtiging tot verblijf o.g.v. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel inclusief.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekster de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoeksters aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In haar aanvraag van 16 oktober 2013 haalde verzoekster volgende elementen aan wat betreft de ontvankelijkheid van haar aanvraag en de buitengewone omstandigheden:

- het leven van verzoekster loopt ernstig gevaar in het land van herkomst en dit houdt een schending in van artikel 3 van het EVRM, zij is haar land ontvlucht en heeft in België asiel aangevraagd, de niet betwiste elementen uit haar asielaanvraag roept ze in als buitengewone omstandigheden. Verzoekster heeft geen binding meer met Armenië aangezien het niet duidelijk is of zij wel degelijk nog de Armeense nationaliteit bezit gelet op het gegeven dat zij sinds haar achttiende verjaardag in Syrië woonde. In het verlengde hiervan weze opgemerkt dat haar echtgenoot en kinderen reeds in het bezit zijn gesteld van een verblijfsrecht van bepaalde duur ingevolge de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Indien verzoekster voor een formaliteit moet terugkeren, betekent dit tevens een schending van artikel 1 van het antifolterverdrag, de ongemakken van de administratieve voorschriften staan niet in verhouding tot het beoogde doel;
- verzoekster verblijft reeds enige tijd in België op ononderbroken en legale wijze, in de gegeven omstandigheden moet de aanvraag dus ontvankelijk worden verklaard, dit is een logisch gevolg van het vertrouwensbeginsel;
- het zou een trauma inhouden voor verzoekster en haar familie dat zij in dit stadium van integratie gedwongen terug zou moeten keren naar haar ontvlucht geboorteland, in hoofde van verzoekster is er een combinatie van elementen van integratie samen met andere elementen, waardoor zij de integratie als buitengewone omstandigheden kan aanvoeren;
- er kan verwezen worden naar de toestand waarin verzoekster zich bevond in het land van afkomst *in casu* Syrië, een terugkeer zou haar belevenissen doen verzwaren met alle nefaste gevolgen van dien;
- er wordt verwezen naar regularisatiebeslissingen van gelijkaardige dossiers, het gelijkheidsbeginsel vereist gelijkaardige beslissingen bij gelijkwaardige situaties;
- verzoekster betekent een meerwaarde voor onze multiculturele maatschappij;
- verzoekster vormt een gezin met haar echtgenoot en minderjarige kinderen;
- in het land van herkomst, Armenië en/of Syrië is geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig, het bestaan van bijzondere omstandigheden moet dus aanvaard worden;
- verzoekster staat dagelijks in voor de zorg en bijstand van haar minderjarige kinderen aangezien haar echtgenoot gaat werken;
- wanneer de onmogelijkheid tot terugkeer bestaat in hoofde van één van de gezinsleden, mag worden aangenomen dat ook voor de andere gezinsleden hiermee een onmogelijkheid tot terugkeer ontstaat, wat het geval is.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

3.3.3.1. Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing. Zij geeft eerst een theoretische uitleg die hoofdzakelijk een herhaling bevat van elementen uit haar aanvraag. Het louter herhalen van elementen uit de aanvraag, zonder kritiek te geven op het antwoord daarop vervat in de motieven van de bestreden beslissing, volstaat niet om aan te tonen dat de motieven kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding.

3.3.3.2. Verzoekster voert aan dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid en dat de beslissing onvoldoende gemotiveerd is omdat onvoldoende rekening werd gehouden met de afkomst en de concrete gezinssituatie van verzoekster: zij zou weliswaar de Armeense nationaliteit kunnen bezitten, maar zij heeft Armenië sinds 1995 verlaten ingevolge haar huwelijk en is naar Syrië verhuisd. Vervolgens is zij vanuit Syrië naar België gevlucht waar zij een asielaanvraag heeft ingediend. Zij heeft geen bindingen meer met Syrië en aan haar echtgenoot en kinderen werd de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, zodat zij een tijdelijk verblijfsrecht hebben. Verzoekster stelt dat volgens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9, lid 3 van de vreemdelingenwet, zij moet aantonen dat het onmogelijk is of bijzonder moeilijk om terug te keren naar het land van herkomst of het land waar zij tot verblijf is toegelaten en dat dit Syrië is. Zij meent dat de beslissing manifest onredelijk is.

In haar aanvraag had verzoekster in dit verband het volgende aangehaald:

“Allereerst kan verzoekster de aanvraag niet richten vanuit hun land van herkomst om reden dat haar leven aldaar ernstig gevaar loopt en dit een schending impliceert van artikel 3 E.V.R.M. dat stelt dat terugkeer naar het land dreigt tot een mensonwaardige of vernederende behandeling of tot foltering. Zij zijn juist om deze motieven hun land moeten ontvluchten en doen de niet betwiste elementen in hun asielrelaas als uitzonderlijke omstandigheden gelden. Zij zullen in de loop van onderhavige procedure bijkomende stukken aan deze aanvraag toevoegen. Verzoekster heeft geen enige binding meer met Armenië aangezien het niet duidelijk is of zij wel degelijk nog de Armeense nationaliteit bezit gelet op het gegeven dat zij sedert haar 18de verjaardag in Syrië woont. Er weze in het verlengde hiervan opgemerkt dat verzoekster haar echtgenoot en kinderen al reeds in het bezit zijn gesteld van een verblijfsrecht van bepaalde duur ingevolge de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatuut door het CGVS.

Indien zij voor een formaliteit zou dienen terug te keren dit tevens een schending zou betekenen van artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984 (...).

(...)

Dat ten vierde kan verwezen worden naar de toestand waarin verzoekers zich bevonden in hun land van afkomst in casu Syrië. Een terugkeer zou zijn belevenissen doen aggregeren met alle nefaste gevolgen van dien, zoals supra beschreven.

(...)

Dat ten zevende verzoekster één gezin vormt met haar echtgenoot en minderjarige kinderen.

Dat ten tiende in het land van herkomst geen degelijke Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is, met dien verstande dat het bestaan van bijzondere omstandigheden aanvaard dient te worden in casu: Armenië en/of Syrië.

(...)

Dat ten twaalfde wanneer de onmogelijkheid tot terugkeer bestaat in hoofde van één van de gezinsleden, mag worden aangenomen dat ook voor de andere gezinsleden hiermede een onmogelijkheid tot terugkeer ontstaat, quod certa est.”

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Betrokkene beweert dat zij afkomstig zou zijn uit Syrië alwaar hevige oorlog zou woeden. Zij zou sedert haar achttiende verjaardag in Syrië wonen, alwaar zij één gezin zou vormen met haar echtgenoot en minderjarige kinderen. Sedertdien zou zij niet meer naar Armenië zijn teruggekeerd en de vraag zou zich alsmaar opdringen of zij al dan niet nog de Armeense nationaliteit zou bezitten. Er wordt verwezen naar de toestand waarin betrokkenen zich zouden hebben bevonden in Syrië, een terugkeer zou de belevenissen doen aggregeren met alle nefaste gevolgen van dien. Betrokkene zou onmogelijk kunnen terugkeren naar haar land van herkomst. Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS bij haar beslissing dd. 23.04.2013 heeft gesteld dat uit haar verklaringen zou blijken dat zij een Armeense staatsburger zou zijn en dat het de taak zou zijn van de asielinstanties om haar nood aan bescherming te beoordelen ten aanzien van haar land van nationaliteit. Mevrouw zou op geen enkel moment een gegronde vrees aangehaald hebben ten opzichte van het land waar zij de nationaliteit van zou dragen. Er dient tevens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat zij de Armeense nationaliteit zou hebben verloren.

Zij legt geen bewijzen voor die haar beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene niet zou kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor

bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Ook het aangehaalde artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden. Hiervoor geldt dezelfde motivering als voor art. 3 van het EVRM. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene haalt aan dat aan haar echtgenoot en kinderen al reeds de subsidiaire beschermingsstatus in België zou zijn toegekend. Ze verwijst naar haar gezinsvorming met haar echtgenoot en minderjarige kinderen met wie zij sedert haar aankomst in België één gezin zou vormen. Haar gezin zou volkomen legaal in het Rijk verblijven.

Mevrouw zou tot op heden geen aangifte procedure gezinshereniging kunnen instellen bij de bevoegde burgerlijke stand, om reden dat zij de vereiste wettelijke documenten alsmaar niet zou kunnen bemachtigen vanuit het land van herkomst, daar zij aldaar op de vlucht zou zijn geslaan wegens de hevige oorlog. Betrokkene zou tevens in België een zeer sterke afhankelijkheidsgraad hebben gecreëerd met haar echtgenoot en kinderen die alhier over een verblijfsrecht van bepaalde duur zouden beschikken en ze zou met hen een reëel en effectief gezinsleden vormen. Bij een verwijdering naar hun respectievelijke landen van herkomst, zou hun gezinsscel ernstig worden verbroken. Hun landen van herkomst zouden een dergelijke gezinshereniging niet toekennen. In Syrië zou er tevens een hevige oorlog woeden. Mevrouw zou, bij gebreke aan een officiële inschrijving in Armenië, zich niet aldaar kunnen begeven. Betrokkene zou dagdagelijks instaan voor de zorg en bijstand van haar minderjarige kinderen, aangezien haar partner zou gaan werken. Indien er in hoofde van één van de gezinsleden een onmogelijkheid tot terugkeer zou bestaan, zou mogen worden aangenomen dat er ook voor de andere gezinsleden een onmogelijkheid tot terugkeer zou zijn.

(...)

Er dient opgemerkt te worden dat, om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie, betrokkene dient te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 10 (bis) van de wet van 15.12.1980. Betrokkene toont niet aan dat haar land van herkomst een dergelijke gezinshereniging niet zou toekennen en dat zij de vereiste wettelijke documenten voor een procedure gezinshereniging niet zou kunnen bekomen en dat zij, bij gebreke aan een officiële inschrijving in Armenië, zich niet aldaar zou kunnen begeven.

(...)

Betrokkene haalt aan dat er in het land van herkomst geen degelijke Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig zou zijn. Er dient opgemerkt te worden de Belgische vertegenwoordiging verantwoordelijk voor Armeense burgers, zich in Moskou bevindt.

Betrokkene toont niet aan dat zij in de onmogelijkheid zou verkeren om zich naar Moskou te begeven en ze toont niet aan dat ze de Armeense nationaliteit niet meer zou bezitten en dat ze niet aan de nodige documenten zou kunnen geraken. Het is aan betrokkene om haar beweringen te staven met de nodige bewijsstukken.

Betrokkene haalt aan dat zij geen enkel gezins- en/of familielid in haar land van herkomst zou hebben. Ze zou sedert haar huwelijk op haar achttiende in Syrië hebben gewoond en zou niet meer naar Armenië zijn teruggekeerd. Er zou geen duidelijkheid zijn of zij nog de Armeense nationaliteit zou bezitten. Het zou voor haar onmogelijk zijn om in het land van herkomst nog een familieleven te leiden of verder te zetten.

Er zou niet kunnen verwacht worden dat het samenleven zou worden verder gezet/hersteld in het land van herkomst, volgens de advocaat in casu Syrië aangezien ze geen enkele binding meer zou hebben met Armenië. Ze zou aldaar geen familie meer hebben en het zou niet mogelijk zijn om in het land van herkomst nog een waardig en effectief gezinsleven te leiden.

Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst, zijnde Armenië, waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie.”

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat de uiteenzetting in het middel gedeeltelijk een herhaling vormt van elementen uit haar aanvraag. Er wordt herhaald dat het louter herhalen van elementen uit de aanvraag, zonder kritiek te geven op het antwoord daarop vervat in de motieven van de bestreden

beslissing, niet volstaat om aan te tonen dat de motieven kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding.

Waar verzoekster verwijst naar een omzendbrief, dient te worden vastgesteld dat omzendbrieven geen dwingende regels kunnen toevoegen aan de wet en dat de in omzendbrieven vervatte onderrichtingen niet juridisch afdwingbaar zijn (RvS 13 februari 2002, nr. 103.532; RvS 3 maart 2003 nr. 116.627) zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een bestreden beslissing, in het kader van een wettigheidscontrole, niet dient te toetsen aan een omzendbrief. In de mate dat verzoekster de schending van voornoemde omzendbrief aanvoert, is het middel onontvankelijk.

Voor het overige meent verzoekster dat de beslissing onvoldoende gemotiveerd is en tevens kennelijk onredelijk omdat onvoldoende rekening werd gehouden met haar afkomst en concrete gezinssituatie. Er dient te worden vastgesteld dat in de motieven van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met alle elementen die verzoekster aanvoerde in haar aanvraag. Verzoekster toont in dit verband ook niet aan met welk element geen rekening zou zijn gehouden.

De vraag rijst wel in welke mate het al dan niet kennelijk onredelijk voorkomt om van verzoekster die vanuit Syrië samen met haar man en kinderen - die inmiddels subsidiair erkend werden – is toegekomen in België, te eisen dat zij naar Armenië reist om van daaruit een verblijfsmachtiging aan te vragen.

Er dient in dit verband echter te worden vastgesteld dat de verwerende partij in de bestreden beslissing het volgende opmerkt:

“Mevrouw zou tot op heden geen aangifte procedure gezinshereniging kunnen instellen bij de bevoegde burgerlijke stand, om reden dat zij de vereiste wettelijke documenten alsmaar niet zou kunnen bemachtigen vanuit het land van herkomst, daar zij aldaar op de vlucht zou zijn geslaan wegens de hevige oorlog.”

en

“Er dient opgemerkt te worden dat, om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie, betrokkene dient te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 10 (bis) van de wet van 15.12.1980.”

Verzoekster betwist dit motief niet. Samen met de verwerende partij dient te worden vastgesteld dat verzoekster de echtgenote is van een man die de subsidiaire erkenningsstatus heeft en moeder van minderjarige kinderen die de subsidiaire erkenningsstatus hebben en dat er daarom voor haar een specifieke procedure gezinshereniging open staat op basis van de artikelen 10, § 1, eerste lid, 4°, 12 en 12bis van de vreemdelingenwet. In dit verband wordt tevens gewezen op de interpretatie die het Grondwettelijk Hof in zijn arrest van 26 september 2013, nr. 121/2013, overweging B15.6 aan artikel 10, § 2, vijfde lid en artikel 10, § 1, eerste lid, 4° en 5° van de vreemdelingenwet geeft (*“ongeacht of zijn verblijfstitel van beperkte dan wel onbeperkte duur is”*).

Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoekster deze procedure opgestart heeft. Gezien verzoekster geen gebruik gemaakt heeft van de specifieke procedure die voor haar openstaat als echtgenote van een subsidiair beschermde, is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij in de motieven van de bestreden beslissing die een antwoord op een aanvraag in de algemene procedure betreft, hiernaar verwijst. Het is evenmin kennelijk onredelijk van de verwerende partij om de buitengewone omstandigheden die werden ingeroepen in het kader van deze algemene procedure, niet te aanvaarden deels omdat verzoekster geen gebruik heeft gemaakt van de specifieke procedure die voor haar openstaat.

Verzoekster geeft in het middel geen verdere uitleg omtrent de redenen waarom zij niet de specifieke procedure die voor haar open staat, heeft opgestart. Ook ter zitting van 7 april 2015 wordt hierover geen uitleg verstrekt.

Gelet op het geheel van deze elementen, kan *in casu* niet worden aangenomen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Dit is *in casu* niet het geval, gelet op bovenstaande analyse waarin duidelijk wordt gesteld dat de verwerende partij in de bestreden beslissing erop wijst dat er een bijzondere procedure openstaat waarvan verzoekster nog geen gebruik gemaakt heeft. Verzoekster maakt met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk of van het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan.

3.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster toont niet aan dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.6. Verzoekster voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing geen bevel bevat om het grondgebied te verlaten zodat verzoekster niet van haar partner en kinderen met verblijfsrecht in België wordt gescheiden. De bestreden beslissing houdt in dat aan verzoekster geen verblijfsmachtiging wordt toegekend.

De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM wordt onderzocht in het licht van de draagwijdte van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (*cf.* EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (*cf.* EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster gehuwd is met een man die de subsidiaire beschermingsstatus heeft en moeder is van kinderen die de subsidiaire beschermingsstatus hebben. Alle leden van het gezin, behalve dus verzoekster, hebben een verblijfsrecht in België. Er is *in casu* sprake is van een gezinsleven in België.

Aangezien het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van verzoekster.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing geen verblijfsmachtiging toekent aan verzoekster, maar haar niet het bevel geeft om het grondgebied te verlaten. Het gezinsleven van verzoekster wordt dus niet onderbroken door de bestreden beslissing.

In de mate dat er in de bestreden beslissing op wordt gewezen dat verzoekster naar haar land van herkomst moet terugkeren om van daar de aanvraag in te dienen, en dat dit niet in disproportionaliteit staat ten opzichte van het recht op een gezinsleven, kan worden onderzocht of verzoekster zelf reeds in België de wettelijke bescherming heeft opgezocht die desgevallend bestaat voor haar gezinsleven.

Er dient opnieuw te worden vastgesteld dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat verzoekster een aanvraag tot gezinshereniging als echtgenote van een subsidiaire beschermde heeft ingediend, hoewel deze mogelijkheid openstaat voor haar. Gelet op de wettelijke procedure die openstaat voor verzoekster en waarvan zij gebruik kan maken, kan in dit geval en op dit moment bezwaarlijk worden gesteld dat er in hoofde van de staat een positieve verplichting bestaat om verzoeksters recht op gezinsleven te handhaven. Verzoekster dient eerst zelf gebruik te maken van de wettelijke mogelijkheden die voor haar openstaan, vooraleer de staat ertoe verplicht kan worden om verzoeksters recht op een gezinsleven te beschermen.

De door verzoekster aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET